

Na kapitola 2.

[1] Hle, po horách přichází zvěstovatel radosti, jenž ohlašuje pokoj. Slav, Judo, své slavnosti, plň své sliby. Už nikdy na tebe nepřitáhne ničemník, je zcela zahluzen. [2] Ninive, už na tebe táhne ten, jenž tě rozmetá. Jen si hlídej pevnost. Číhej u cesty. Posilni svá bedra. Seber veškerou svou sílu. [3] Hospodin vrátí Jákobovi důstojnost, důstojnost, jaká patří Izraeli. Potřeli jej vetřelci, zničili jeho odnože. [4] Rudý je štít bohatýrů, v šarlat odění jsou válečníci. Jiskří jako oheň ocel vozů, když se připravují k bitvě. Cypřišová ratiště se kymácejí. [5] Vozy se šíleně řítí ulicemi, ženou se přes prostranství podobny pochodním, míhají se jako blesky. [6] S připomínkou svých vznešených božstev klopýtavým během ženou se k ninivským hradbám. Je zřízen ochranný kryt. [7] Brány při řece jsou otevřeny; chrám se hroutí. [8] Je rozhodnuto. Obnažena a odvlékána je lštar, její děvy kvílí jako holubice a bijí se v prsa. [9] Ninive bývalo odedávna jako rybník plný vod. A nyní utíkají. Zastavte se, stůjte! Nikdo se však ani neohlédne. [10] Rabujte stříbro, rabujte zlato! Jaké nekonečné množství zásob! Jak oslnivý lesk všemožných vzácností! [11] Vše pusté! Zpustlé! Zpustošené! Ztratili odvahu, kolena se třesou. Smrtná úzkost zachvátila veškerá bedra, tváře všech zbledly. [12] Kam se podělo to doupe lvů, místo, kde lvíčata krmívali? Když lev vycházel za kořistí, lvíče tam zůstávalo a nikdo je nevyplašil. [13] Lev přinášel hojnost úlovku mláďatům, lvicím to, co zadával, brlohy si naplňoval kořistí, svá doupata tím, co ulovil. [14] Chystám se však na tebe, je výrok Hospodina zástupů. Ninivskou vozbu spálím na prach, tvá lvíčata pozře meč. Vymýtím ze země tvoje kořistnictví, nebude už slyšet hlas tvých poslů!